

Kapitlet
OM DÖDEN
i
BOKEN OM DEN LEVANDE GUDEN
av
Bô Yin Râ

Mer information om boken finns på:

<http://www.boyinra-stiftelsen.se>

Om döden

Vi står här framför den dunkla port som människorna måste passera igenom när de för alltid skiljs från jorden.

Mycket har du blivit *lovad* och mycket har du blivit *hotad* med vad gäller det som ligger bortom denna port.

Jag vet inte vilken av dessa läror du vill sätta din tilltro till?

Men alla är — tvingade genom alldaglig erfarenhet — ense på en speciell *punkt*, nämligen att du aldrig kan återvända *i din nuvarande jordekropp* så snart du en gång har lämnat den. —

Många säger, att du skall *återkomma* i en *ny* kropp vid en *senare* tid, och de har själva tänkt ut ståtliga ”regler” som bestämmer *tiden* för din återkomst i en jordekropp.

Andra låter dig vara *förintad för alltid* i och med din jordekropps död, då de bara litar på *synintrycket*, som efter en jordemänniskas död bara visar ett stelt ”*lik*” och därut-

över *ingenting* från vilket de kan sluta sig till att denna människa ännu på något sätt *är i livet*.

Båda uppfattningarna är felaktiga!

Du själv vänder knappast åter, men ingen vet hur många av dina *själskrafter* du en gång kan *behålla, förenade med dig*, när du lämnar denna jordetillvaro.

De själskrafter som du inte har *enat* här skall du nödgas *lämna kvar* precis som jordekroppen, och såsom kroppens krafter genast övergår i *andra* livsformer, då de lösgörs från sin dittillsvarande form, så kommer också de *själskrafter* som du lämnar kvar att söka ett annat område för sin verksamhet i någon jordemänniska.

Även i dig är idag många själskrafter verksamma som en gång verkat i *andra* människor *före* din jordetid.

Sålunda skulle man med fullt fog kunna dela upp jordemänniskorna i "*själsligt yngre*" och "*själsligt äldre*" alltefter den tidsrymd som deras *själskrafter* varit i verksamhet i förutvarande människor . . .

Bland de människor, som idag samtidigt lever på jorden och räknar samma antal år sedan sin jordiska födelse, finns det många med långt "*yngre*" själskrafter än vad de flesta har, och likaså inte så få med långt "*äldre*" själskrafter . . .

Vart och ett av dessa speciella fall kan man redan i det *yttre* livet känna igen på att människan ifråga känner förvånansvärt *annorlunda* än flertalet av sina medmänniskor och jämn-

åriga — att hon liksom ”*fallit ur*” sin tid och antingen visar anlag, som skulle vara passande i *ennätt och jämt förgången tid*, eller sådana som försöker verka som i en *längesedan svunnen* kulturepok, vilket inte utesluter, att *båda* slagen i den för deras *jordeliv* bestämda tiden verkar helt och hållet i *överensstämmelse med denna* tid och ofta förmedlar *höga värden* till den . . .

Mängden av krafter, som bildar din ”själ”, växlar ständigt, så länge du lever i jordekroppen.

Än är det *fler*, än *färre* själskrafter som verkar i dig . . .

Du kommer knappast heller att genom dödsfall förlora någon människa som du uppfattar som ”*sjäsligt närstående*” utan att mottaga ett ”*arv*” av hennes själskrafter — ty *utomordentligt sällsynta* är de människor som *i sig enat allt*, som verkat i dem i form av själskrafter, och *själva förenade med sin Gud* kan ta dem med sig till sitt *efterjordiska* liv . . .

De flesta som ”dör” från jorden lämnar kvar ett rikligt ”arv”. —

För det *andliga* ögat är din ”själ” ett *lysande, levande ”moln”, bildat av otaliga strålande ”punkter”*: — dina själskrafter — och detta ljusmoln *förändras ständigt* så länge du lever på jorden . . .

Men det är inte *den väldiga mängden* av själskrafter som utgör din själs”rikedom”, utan *enandet* i ditt ”*jag*”, i din andeavlade *vilja*, av själskrafterna som är verksamma i dig.

Du kommer *bara i varaktig besittning* av de själskrafter som du har *enat inom dig*, när din avskedsstund från det här jordelivet kommer . . .

Har du inte *här på jorden förenat* dig med din Gud, då kommer du *inte* heller att vara förenad med honom *efter din jordekroppps död!*

Du kommer då att leva såsom "*jag*" i den allomfattande anden, *i din substantiella andliga form*, och beroende på vad du i jordekroppslivet utverkat åt dig själv av *andligt*, kommer denna form att vara gestaltad och kommer du att ha makt att verka i den . . .

Under hög ledning kommer du att skrida vidare på din "väg" tills *din Gud* en gång kan gestalta sig i dig . . .

Men då kommer tiden fram till denna förening att synas dig som en "*evighet*", ty även i det andliga, *jordekroppsfria* varat finns det något som motsvarar förnimmelsen av rummet och tiden här . . .

Du har då inte längre makt att med din vilja *förändra* ditt kvarvarande själskraftsrike, i vilket och genom vars resurser din andliga *upplevelse* endast kan ske . . .

Du måste nu för *evigt* nöja dig med vad du kunde *ena* av dina själskrafter under ditt jordeliv . . .

Ändå skall *aldrig* något mänskligt "*jag*", *hur fattigt på själskrafter* det än gått in i *andens* liv för att i det fullborda sin

”väg” till Gud, förnimma ens den svagaste ”längtan” att återvända till jordekroppslivet — vad det än nödgats lämna kvar där . . .

Det kan dock bli en sådan återkomst — men endast i tre särskilda fall:

För *dem* som måste fördra det såsom *följd av sin onda verksamhet* i jordelivet . . .

För *sådana* som *förmenat sin jordekropp fortsatt liv och upplevelser*, då de trodde att de genom döden skulle kunna undandra sig ett till synes outhärdligt lidande eller vissa svårigheter . . .

Och slutligen för *sådana* för vilka jordelivet varit *för kort* för att de i sin vilja skulle ha kunnat förena några själskrafter, varför det skulle vara omöjligt för dem att nå en andlig *upplevelse*, om de inte en *andra gång* fått tillfälle att skaffa sig själskrafter på det vis som bara *jordelivet* erbjuder . . .

Samma skäl är också avgörande för de *båda första* kategorierna, där det antingen är fråga om ett ”*jag*” som även med ett *tillräckligt* långt jordeliv *ej* förmått *ena några* själskrafter, därför att det *djuriska* hos bäraren av detta jag här på jorden *förkvävt* all sådan vilja — eller så ett ”*jag*” som *prisgivit* alla redan enade själskrafter i det ögonblick, då det dukade under för *tvångstanken* att det måste *förinta* sin jordiska bärare, som är den organism som för tillfället står till buds för dess självgestaltning . . .

För de människor för vilka jag skrivit ned dessa upplysningar kan det räcka att känna till, att de *blott genom egen skuld* kan hamna i den situationen, att de en *andra gång* måste uthärda livets nöd i en för all fysiskt-materiell inverkan utsatt jordekropp i djurriket . . .

Att människoandar, som genom obönhörliga fysiska lagar *alltför tidigt* förlorat sin *jordiska självgestaltnings-organism*, kan återfå den en *andra gång* och, om *också detta* genom fysiska lagars inverkan skulle *vara förgäves*, till och med *flera gånger* — något som i tillämpliga fall också inträffar för *de båda första* kategorierna — kommer alla, som nu börjar ana vad jordelivet betyder för den en gång "fallna" människoandens "återvändande", att *fulla av tacksamhet* i sitt hjärta uppfatta såsom helt enkelt en nödvändig följd av den *kärlek* som *omfattar* allt andligt, även om det har *fallit djupt* . . .

Må alla som läser dessa ord bevara dem inom sig och hädanefter allt klarare lära sig inse, att *deras jordetillvaro* ger dem den oerhörda *makten att själva bestämma sitt vidare öde!*

Hur man använder denna makt på rätt sätt visar jag i denna bok.

Ingen skall emellertid oroa sig för de avlidna som "gått över" *utan* att redan i jordelivet ha kommit så långt, att *deras Gud* kunnat "födas" i dem — att de kunnat med de i "*jaget*" enade själskrafterna *förena sig med sin Gud!*

Även dem omfattar sannerligen den eviga *kärleken!*

De finner i *alla* som har *uppnått* förening med sin Gud sina trognaste hjälpare, ty alla själskrafter "berör" varandra i den substantiella andens rike, och vad de i Gud enade redan *uppnått* på jorden och vad de *uppnår* i anden, det "leder" dessa krafter vidare även till dem, i vars "jag" Gud *ännu inte* blivit "född"! — — —

Denna hjälp leds också genom *de icke-fallna*, som i andens rike på samma sätt som här på jorden för de en gång fallna människoandarna *tillbaka till Urljuset*, varhelst de träffar på *viljan* att återvända . . .

Sträva *själv* efter att redan här på jorden *uppnå ditt högsta mål*, och oroa dig inte för *dem* som *ännu inte* kunnat nå det här!

Du kan faktiskt också räcka dem *din* hjälp, om du *uppfylld av levande kärlek* tänker på dem! — — —

De kommer alla en gång att vara *förenade med dig i sin Gud* . . .

I dig skall du — förenad med din Gud — en gång vara medvetet förenad med alla, som du kan omfatta i din kärlek! — — —